

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj IX.

V Ljubljani 17. maliga trarna 1856.

List 16.

Kralj Rastislav.

(Konec.)

Pa kam sim šel raji drugam ko do vas,
O dragostni slave sinovi!
Resnici nebeški pretergati gaz,
Pred katero maliski duhovni
Vsi kakor pred strelo ognjeno beže.
Ko glina na skali se hrami spraše,
Kar slednjiga lahko prepriča:
De to je res Božji posredljivi uk,
Ki večne pogube nas varva in muk,
In verne gotovo zveliča.

Kerstila naj prvo kazarski sva rod,
Pozneji panonske derzave.
In zdaj me je peljal duh Božji do tod,
Na plodne ravnine Morave;
Al kaj sim še najdel neverne oblast;
De narod še poln je maliskih pošast,
To mojo je dušo skelelo.
Zdaj blagi vladar! če resnico želiš:
To v tvoji je moči, ti lahko storiš,
De ljudstvo bo vero sprejelo.

Ker volja človeška je prosta brez mej,
V keršanstvo nihče se ne mora,
Če nisi dovoljin, grem zopet naprej,
Te tudi ne silim, ne zbora;
Z britkostjo zapustil kraljevi bom prag,
Od moje obutve otreseš si prah,
Mogoče, de najdem drugodi
Zeleeih resnice in voljnih ušes,
Ki milost jim sije brezkončna nebes,
De niso resnici nasproti“.

Zdaj pravi duhovnu kralj mirno nasprot:
„Spolnilo se moje je zdetje;
Preprijan sim, ti si sel višjih osod,
Kdo branil bi tvoje početje!
Govori! kraljevo besedo ti dam,
Ne boj se ničesar, jaz sam sim ti v bran;
Ne bo ti nobene krivice“.
Zdaj pal'co popotni mož dene na stran',
Razgerne obsirno si knjigo na dlan,
In bere sledeče verstice:

„Slavite Gospoda vladarja svetá,
Gospodu gre čast in zahvala,
On sam je mogočen, On zmagati dá,
Po Njemu je zemlja postala;
Karkoli se vidi okrog in okrog,
To dela Njegovih mogočnih so rok,
Kar: „bodi!“ je djal — in je bilo.
De! Solnce žareče On sam je prižgal,
On luni in zvezdam tečaje počav'l,
Brez Njega se nič ni godilo;

On vse obdaruje, ki dobro storé,
Njim rajski so dvori odpertí;
Al ti, ki čez dobro se s hudim boré,
Brez milosti bodo zaterti.
Molite Gospoda, dobrote izvir,
Od Njega gre blagor na zemljo in mir,
Is Njega gre plodnost narave;

On hoče vam blagor, nikolj ne gorje.
Spolnujte Njegove postave!“ —

Ko solnce izhodno, ki zvezde temni,
Se lice govorniku sveti,
Prijetno soglasna beseda doni,
De slednji ga mora umeti.
In nikdo ne zine besede nasprot,
Zvun kralja ga varva naj višji Gospod,
Katerimu službo opravlja,
Katerimu živi in se trudi na čast,
Pred katerim se trese peklena oblast,
Ki zemlje mogočne prestavlja.

In mnogo še zлага od praviga Boga.
Kako je dolžnost mu služiti.
S čem zblazi se duša, očisti dolga,
S čem serd je Njegov tolažiti.
Kdo zopet odperl je zaklenjeni raj,
Kaj čaka človeka, ko v prah bo nazaj,
Kako smo dolžni se ljubiti;
Od kod de izvira vse hudo in smert,
Zakaj je zatrosil malike nam čert,
Kako smo dolžni jih studiti.

Kdor koli ga sliši okrog in okrog,
Nebeška resnica ga gine,
In zmago dodelil Cirilu je Bog.
De luč je pregnala tamine,
Vladarju vderó se po licih solze.
In radosti bije njegovo serce:
De Bog je poslal učenika,
Ki v lastnim jeziku bo narod učil,
De praviga spet bo Gospoda slavil,
In zginila zmota velika. Vojteh Kurnik, *) kolar.

Duhovni oče.

Dober dušen pastir je resnično pravi oče svojim ovčicam. Odganja z dušnimi in s telesnimi silami od svoje čede ljute volkove, ki mu proté, nedolžne jag-njiče mesariti in neusmiljeno podaviti; brani in varva sebi izročene dušice po vsi moči vidnih in nevidnih sovražnikov; jih vodi na tečno in tolsto pašo, kjer jim daje v hrano čiste pšenice, in lomi nepokvarjeniga kruha besede Božje, ter jim vséva v željne serca ro-dovito seme raznih čednost, spremlja jih na solčne trate sv. zakramentov, kjer jim zaliva vsejano seme z bistro vodico in ovlažuje nežne sadičice s plodno roso milost Božjih; in v tamni in burni noči zemeljskiga življenja jim žari mila zvezda svetiga njegoviga zgle-da. Duhovni oče živi in dela, sebe skor pozabivši, v prid svojih otročičev. Otrokam je otrok — vsim je vse; veseli se z veselimi, žaluje in plaka z otožnimi; pomaga, svetova, opominja, prosi, žuga, — moli za vse. Zatorej je pa tudi močna dobrih duhovnih ove poslušnost in ljubezen do duhovniga svojiga očeta.

*) Hvala za lepo pesem, s katero ste spodobno počastili Slovenov za Bogam nar večiga dobrotnika, sv. Cirila aposteljna. Vred.

Silo zagovedeni bi mogli biti zares ljudje, kateri bi prav priserčno ne ljubili duhovniga pastirja, kateri jih je skoz veliko let tako skerbno in pohlevno pasel in morebiti nar boljši moči svojiga življenja pri njih zgubil, de mu je glava osivela in se mu noge utrudile na stare dni. Lep zgled nam pripoveduje Blahovest v 3. zvezku 1855.

Maogo let je že pasel duhovni pastir (fajmošter) Ustronski sebi izročeno čedo z veliko gorečnostjo, ko pravi služabnik Kristusov. V vednih skerbah se mu lasje pobelile in starost ga jame nadlegovati. Zavolj pretezke službe v Ustroni in ker je potreboval v sivih letih veči pomoči in podpore, si poiše za sedemdesetletniga starčka bolj pogodne in pripravne fare. Dobil si jo je po svoji volji v Bohuminu, in l. 1852 se je imel nanjo preseliti.

Ko farani to novico zvedo, jih prepade serčna žalost, ker so imeli zgubiti ljubljeniga očeta svojiga. Sami niso vedili, kaj početi. Že so mu jeli orodje in blago preselovati, kar pridejo neki dan veljavni možje Ustronski, ter častitljiviga pastirja svojiga milo prosijo, naj bi jih ne zapušali konec življenja, saj de jim hoče soseska vse težave po moči olajšati, tudi konje rediti za potrebno jezo, de le še pri njih ostanejo. Take ljubezni se sivček celo nadjal ni v priprostosti svoji, zatorej mu ta večkrat ponovljena prošnja serce jako gane. Vender tolaži može in se izgovarja s tim, de zdaj celo ne more premeniti svojih misel, ker ga že kliče volja vikših na drugi kraj.

Po tem odgovoru mu poslanci niso smeli več uporovati: pa staršina njih pristopi in z gniljivim glasom služabniku Božjemu tako govori: „*Ako Vas, častitljivi gospod oče! ne moramo delj casa med seboj imeti za širljenja; docolite nam vender, de bi Vas imeli saj po smerti pri sebi. Zato Vas prosimo, obljubite nam, de bomo smeli mertvo Vase truplo z Bohumina donesti lešem, in tukaj le pokopati, ko pokliče Bog Vašo dušo k sebi.*“

Ta preserčna prošnja vdane čede Kristusove je premagala miločutno serce duhovno. V sercu do živiga ganjen ni mogel nič odgovoriti, kar zjokal se je ko majhno dete. Ko pa se je nekoliko upokojil, poda vsim pričujočim roko in jim je obljubil, de se će odpovedati Bohuminski duhovni ter končati poslednje trenutke življenja v Ustroni v sredi prelube svoje čede.

Vesetje in radost se je razlegalo vse okoli, ko so zvedile verne ovčice, de jim ostane duhovni oče njih do konca življenja. Pomislino pa resnično žalost te fare, ko ji vzame Bog čez dve leti premiliga očeta. Pogreb so mu olepšali in povečičili po vsi moči; mu postavili lep spominik na grob in skupno in posamezno so zanj molili. Tako hvaležnost, tako ljubezen nahaja pri ljudstvu katoliški duhoven, ki dela neutrudno v vinici Gospodovi za zveličanje duš, ako so ovce zares hvaležne in občutne za dobrote.

Kje drugod se razodeva taka čista in serčna ljubezen? Kdo dela in stori drugi več za človeštvo, kakor ravno goreč duhoven? On ima duhovne otročice, za ktere bolj skerbi, ko starsi za svoje otroke; on je pravi duhovni oče.

L.

Nar starji fare na Kranjskim.

V „slovenskim cerkvenim časniku“ l. 1848 je bil v zadnjim listu sostavek vsih starih in novih far Krajnske dežele ali sedanje ljubljanske škofije častitim bravcam zročen. Od tistiga časa sem se je pri pregledovanju rokopisov, sporočil zgodovinskiga zbora in v to zadevajočih bukev še marsiktera drobtinica iz krajnske cerkvene zgodovine najti dala, katerih ne-

ktere tukej naznanimo, ne izpustivši, kar je od starih far že pred ta pot povedano bilo.

Spoznati se mora pred vsim, de so cerkvene zgodbe krajnske dežele iz starih časov bolj v temnoti zakrite, kakor na primeru gorotanske ali štajerske ali primorske; posebno iz desetiga in enajstiga stoletja skoraj ni trohe najti, razun kar bi se po ustnih zročilih vganiti utegnilo.

Za faro sv. Petra v Ljubljani se da po vsih zročilih soditi, de je v tistim času že stala, ko je v novič naseljeni slovenski narod še večjidel v temi malikovanja prebival. Morebiti so že nekdanji Emonski škofje za varnosti voljo zunaj mesta stanovali; ali pa se je duhovšina pri poznejim razdevanji stariga mesta na tisti bolj pokojni kraj umaknila. Cerkev sv. Miklavža, pravijo de je bila prvič l. 747 po ribčih zidana, in se je od kdaj podružnica s. Petra štela, še v buli papeža Pija II. ob poterjenji ljubljanske škofije je podružnica (ecclesia filialis) une cerkve imenova; od tod je brez velicij dvomov skleniti, de je pri sv. Petru že v osmim stoletji fara bila. Vender pisaniga pričevanja od tega ni od pred, kakor od l. 1248: Ludovik, ljubljanski fajmošter (Ludovicus, plebanus de Laybach), je namreč v darilnim listu Oglejskiga patriarha Bertolda za Gornji grad podpisan. Ako je cerkev sv. Miklavža že takrat posebniga pastirja imela, kakor se sploh terdi, je bil le namestnik ali vikari od sv. Petra. Iz fare sv. Petra so prišle vse fare ljubljanske okolice, sv. Vida, po Valvazorjevem naznanilu že l. 1085, Verhnika pred l. 1408, Ig pred l. 1519, in od šent-Vidske Polhovgradec pred l. 1571, kolikor se iz rokopisov izvediti da. Pred ko ne, je tudi Sovra, hči od matere fare sv. Petra; že je bila sama svoja l. 1342, ko je bila Vitrinjskimu samostanu na Koroškem zročena; morebiti tudi Smarja, ktera je že l. 1384 fajmoštra Jakoba imela, pa je s svojimi podružnicami v sredo Sempeterske fare segala.

Fara sv. Jurja v stari Loki je gotovo nar starji v Loški okolici; pisano pričevanje pa je prvo še le od l. 1272, ko je fajmošter Godofrid od friziškiga škofa Konrada zemljo v vžitek dobil; po buli papeža Klemenca VI. l. 1355 je bila škofijski cerkvi Matere Božje v Frizingi pridružena. Iz te fare so prišle Selce pred l. 1519, Poljane in Žiri, od katerih pa zunaj Valvazorja ni starejiga pisanja. (D. sl.)

Afrikansko.

Iz listov gospoda misijonarja Joz. Gostnerja od 18. listopada in 30. grudna 1855.

3. kozoperska prijadrimo v Rafajo. Tukaj prebiva imenitni, deleč sloveči in spoštovani arabski šeh (staršina) Ahmed Abuzin. Njegova zemlja je obširniš memo marsikteriga kraljestva v Evropi in seže do rudečiga morja, je pa skorej vsa pušava. Njegovi ljudje se imenujejo Sukria-arabci, in terdijo, de so naselci iz Arabije. Egiptovski vladi plačuje do 20 tavžent tolarjev letnih davkov, je pa skorej čisto samosvoj gospodovavec obilnih sebi podložnih šehov in ljudi, ki ga ljubijo kakor prijatla, kakor očeta spoštujejo, in mu pokorsino skazujejo kakor od Boga poslanimu vladavcu. V nar tehtniših rečeh prisegajo pri glavi Abuzina (očeta uma). Ahmed Abuzin je prav močen in teršat, za glavo veči mem družih ljudi, se ravno, nesiljeno in naravno nosi; hodi počasi in veličansko, govori spremisljeno, krepko in zvezano, vse obnašanje je olikano in resno. Nosi sploh nagubano, dolgo, belo srajco, in tudi bele rudeče obrobjeno ferdo (ogrinjalo), ki je leno čez pleče veržena,

in na glavi rudeč tarbuš (kapo) z belim prevezalam okrog glave. Veliko sim že od tega moža slišal, in me je prav mikalo ga enkrat prav v obličje viditi in spoznati. Ravno zdaj sim imel k temu naj pripraviši priložnost, ker mogli smo se k njemu obrniti za spremljavce, velblode (kamele), pozvedenje in popotni list, namenili smo bili namreč, od tod tje v pušavo nekoliko pogledati. Ta poglavar je v slovezu velike gostoljubnosti, in naš doktor je zraven tega tudi njegov prijatelj. Torej smo si bili že vnaprej tega svesti, česar smo ga prosili. O našim prihodu je imel ravno veliki divan (posvėtni zbor). Ob pregerjenim angerbu (zofi) je na pol slonel na pol sedel, z blazinico pod komolcam. Krog njega je veliko velikasev njegove deržave na pregerjenih tleh čepelo, z enim kolonom podklonjenim, z drugim kviško. Tudi ti so bili v dolgim in ohvatnim belim oblaci in s turbanam na glavi. Spet okrog teh so bili možje iz priprostiga stanu, ki so stali in so bili le malo in slabo oblečeni. Vsi so z nar večim spoštovanjem vprico bili, vse je bilo tiho in je molčalo, dokler ni šel rekel kterimu spregovoriti. Po tem pa se je goreče in vneto v arabini govorilo. Šel je dolgo in obsirno besedilo z veliko poterpežljivostjo poslušal, in kar nič ni obraza spremenil, dokler ni govornik dogovoril. Na to je šel z vnetim, reznim glasom izrekel svojo misel in razsodbo, in potem ni nobeniga izgovora ali ugovora več. Enake zbiralisa, v kterih so se razne razsodbe in vladne reči obravnavale, sim vsak dan vidil, zlasti dopoldne. — Ko smo mi prišli, je vstal šel z vsem zborom in je odpravil pričujoče. Veliko poklonov po šegi teh ljudstev se je sem ter tje dajalo: Kako je? kako se imaš? si zdrav? ti je dobro? kako je s tvojim zdravjem. itd. Zraven tega si med seboj čez pleca gledajo eden drugimu, prav tako, kakor se mala obiskovanje preblazene Device Marije pri Elizabeti.

Ogled po Slovenskim.

Is Ljubljane. Cerkveno slovstvo. Pri „Gerberju“ se dobivajo od škofijstva poterjene nove bukvice: *Sveti Alojzi, ali šestnedeljna pobožnost v čast svetiga Alojzja.* (Veljajo terdo vezane 26 kr., v pol usnji 30 kr., vse v usnji 40 kr., z zlatim obrezkam 1 gold.)

Spisane so poleg nemškega prevoda po 12. laškim natisu. Obsegajo: Nauk o šestnedeljski pobožnosti; sporočila sv. Alojzja do svojih častivcov, red, po kterim naj kristjani živē; življenje sv. Alojzja v 12 razdelkih s premišljevanjem; čednost sv. Alojzja za vsako nedeljo in za vsak dan v tednu, s sprašanjem vesti, žalostjo, sklepam in molitvo za vsakim premišljevanjem; zatem so razne molitvice in litanije sv. Alojzja. Pridjan je molitvenik z vsemi potrebnimi molitvami za službo Božjo sploh in z dvojnimi obiskovanjem presv. rešnjiga Telesa, in sv. križev pot po sv. Leonardu, počenjenje terpečiga Jezusa, dve pesmi sv. Alojzja, in življenje sv. Stanislava Kostka.

Tisk je lep, in bukvice zališa lepa podoba sv. Alojzja. Kakor je „Danica“ o neki priložnosti že priporočala, de naj bi se v vsaki šoli eniga pol leta življenje sv. Alojzja, družiga pa sv. Stanislava razlagalo in po potrebnih na pamet učilo, je k temu toliko več priložnosti zdaj, ker so se čedne bukvice na svetlo prišle, v kterih je zraven družih koristnih reči popisano življenje teh dveh angelskih mladencev.

* *Perri svezek sv. pisma nove zaveze, ki obsega evangelije in djanje apostolsko,* je dokončan, in natisovanje tega težavniga pa potrebniga dela neprenehama napredova, zdaj je imenitni list do Rimljanov na verati. Ne vé se še, če se bo ta zvezek precej posebej zamogel dobivati, ali bodo Milostljivi knez in škof, ko bo še drugi

dokončan, celi novi zavet skupaj blogovolili na svetlo dati. — Toliko se nam je potrebno zdelo od tega spregovoriti, zlasti ker so nekteri skerbili, de bi se to delo kaj preveč ne zakasnovalo. Godi se pa ravno nasproti; zakaj kdor ima kaj zapopadka od natisovanja, lahko sprevidi, de je treba precej časa, preiden se 29—30 pol natisne, zlasti pa sv. pisma, ko je treba na vsako piko paziti, in desiravno se je mogla razlaga še le proti izdelovati in pregledovati, je vender z Božjo pomočjo, se vé de, z velikim trudam toliko dodelaniga, in ako Bog da, tudi zanaprej ne bo zastajalo.

* *Cyrrilu a Methodu* se iz več duhovnij piše, kako slavno so obhajali god sv. Cirila in Metoda, sv. apostelnov slovenskih. 9. sušca po bistriski škofii.

Z Gorenskiga. (Konec.) Druge leta se je Božji grob precej v saboto večer pospravil; kako pa so se letas ljudje čudili, ko so, od procesije nazaj v cerkev pridši, ugledali, de čuvaji so se že odmaknili, kamen groba je bil odvaljen in sprelepi angel v beli obleki, z zeleno palmo miru v roki je kazal v odperti prazni grob in s tem naznenoval preplašenim trem ženam, ki so Jezusovo truplo prišle mazilit, de „vstal je Premagovavec smerti, in niga več tuka!“

Iz tega kratkiga popisa čast. bravei „Danice“ lahko povzamejo, de Šubic zasluži očitno pohvaljen in priporočen biti. Vsa sostava, barvna ličnost in živost je pri nas vsem prav zlo dopadla, tako de so bili ljudje od kraja vsi prav zadovoljni, akoravno ga niso le domači, ampak tud ptuji vse dni velikiga tedna in velikonočne praznike neprestano obdajali.

Pa tudi razun Božjiga groba se je ponašala naša farna cerkev pretekle dni z marsikako novostjo. — V saboto jutro se je prec pri blagoslovljenji ognja in vode prižgala lepa nova kerstna sveča, popoldan pa se je cerkev opravila prav po svatovsko. Postavilo se je na veliki altar 14 novoposrebernjenih svečnikov, na ktere so bile natak-njene nove, lepo pobarvane sveče. Novi evetlični venci so se pripeli okrog baldakina in pred tabernakelnjam. Svetilnik ali luster sredi cerkve se je, omit in o-snažen, lesketal enako novimu, in ko so proti večeru gromēči možnarji ljudi k procesii privabili, sta prinesla dva v nove obleke napravljena strežnika male nove banderei pred cerkveno vrata. Kdo, kteri snažnost cerkve ljubi, bi se ne bil vsiga tega veselil? —

Lepa navada je tudi pri nas, de velikonočno jutro fantje pri danzvonjenji streljajo, ljudje pa vstajajo, gredo molit sv. križev pot in obiskujejo zraven tudi grobe svojih rajnih. — Letas se je odmeval celo jutro od treh gričev mogočen strel, ter pozdravljat veseli dan in praznik, kteriga katoliška cerkev po celim svetu tako veselo in praznično obhaja. Pa ne le zjutraj, tudi k vsem trem duhovnim opravilam nas je zraven vbraniga priterkovanja vabilo v cerkev tudi streljanje, tako de se je res vse storilo, kar v cerkvi in zunaj taiste k povzdigi pobožniga duha in serca zamore pripomoči. — Naj bi nam dobrotljivi Bog dodelil še mnogo tako veselih velikonočnih dni! Z Bogam!

J. Levičnik.

Is Gorice 14. t. m. X. — Goriško duhovstvo se bo morebiti še spomnilo, kako so nas bili razveselili častiti g. prošt o sklepu duhovnih vaj leta 1854, ko so nam za popotnico na znanje dali misel o napravi semeniša za otroke, in nam povedali, de so jim Verdenberski štipendii v ta namen obljubljeni; in lej! te dni je bilo od dobrotne roke na tihim — deset tavižent goldinarjev darovanih! Zlahtno semo je tedaj že čversto kal pognalo, skorej bo luč zagledalo.

Zalivajte, duhovni bratje in verni, to neprecenljivo rastlino, ktera hrani zdravilo mnogim ranam, in Oče nebeški ji bode rast podelil. Zdi se mi, de to bo tista cev, po kteri se bode duh in sok konkordata v goriški vinograd napeljavat.

Razgled po kersanskim svetu.

Z Dunaja. Vsi viksi pastirji so bili 12. t. m. v slovesni poklon sprejeti od Njih c. k. apostol. veličanstva. Kardinal Švarzenberg so v imenu vseh družih podali cesarju pismo v latinskem jeziku. Njih veličanstvo so se na to v latinskem nagovoru prijazno zahvalili ter med drugim zaterdili, da bodo vedno kakor mož svojo cesarsko besedo in sklenjeno pogodbo neprelomljivo ohranili. Nagovor je bil sklenjen z besedami: Bodite do mene zaupljivi, kakor tudi jest imam do Vas zaupanje. Globoko ginjeni so bili viksi pastirji pri blago-erčnem odgovoru Njih apost. veličanstva, ki so se potem do sleherniga škofa posebej obrnili in z njim nekatere besede v njegovim domačem jeziku spregovorili. Zaslisanje je trpelo pol ure. Potem so se viksi pastirji podali h kardinalu Viale Prelatu se jim poklonit. Vsi častiljivi cerkveni očetje so bili zvečer k cesarju na obed povabljeni.

© Pervo sejo škofovskih pogovorov je pričel kardinal Viale Prelat z latinsko besedo, in v tem jeziku se tudi obravnavala. Po trikrat na teden so mende velike seje, posamezni odbori pa se vsak dan zbirajo. Se le po binkostih se bo neki zbor razšel.

Hervaska. V Petriancu se je 1. t. m. v katoliško cerkev vrnil Ivan Friderik Dirigo, evangelik in malar iz Hesenskiga. Skorej tri leta je bil v tem kraju in je svojo vero tako zakrival, da ni nihče prav vedil, pri čim de je. Predobrotljivi Bog pa, pravi „kat. list.“, ki noče smerti grešnika, temuč de se spreobrne in živi, ga neprevidama s težko boleznijo obise, in mu ob enim razsvetli um v spoznanje, da zunaj katoliške cerkve ni zveličanja. V takim stanu dá poklicati k sebi duhovna ljubljanske škofije, g. M. Dobovška, kteriga je bil ondotni g. duhovni pastir o koleri v pomoč vzel in čez zimo pri sebi ohranil, in mu odkrije nevarno rano svojiga serca, toži in zdihuje nad svojim žalostnim stanom ter imenovaniga duhovna skesano prosil, da naj ga v katoliško cerkev sprejme, v kateri edini si upa pokoj najti za svojo nemirno vest. Potrebno podučén, je bil sprejet v naročje sv. cerkve in tudi s sveto popotnico previden. 3. t. m. je ta pomlajeni sin sv. matere katoliške cerkve ves pokojin in mirn svoje življenje sklenil.

Iz Pešte. V ondotni cerkvi OO. frančiškanov je letas že 6 ljudi prestopilo v katoliško cerkev, v Tati ravno tako nedavno neki kalvin; v Aradi pa so se letas že trije, lani pa se je njih 13 vrnilo iz zmote v naročje dobrotne matere, katoliške cerkve. (C. a. M.)

V občini Veitschöchheim-u na Rajnu je uni-dan neki ribič namesto ribe velik zlat kelih iz vode izlekel h kterimu je bil težek kamen privezan, in ga je bila mende božjeroparska roka ondi skrila.

Rim. Nekaj časa sem je v Rimu francoski prelat, prečast. Pruse-jški škof in vstanovljuje družbo za afrikanski misijon. 14 let je bil misijonar in apostolski namestnik na Indijanskim, zdaj pa obrača svojo gorečnost in svoje skušnje še v bolj puste kraje. Njegova družba bo pod višjim vodstvom propagandinim v Rimu, in njen prvi namen: tiste afrikanske kraje za kersanstvo pridobiti, kamor luč sv. vere še ni segla in še nimajo misijonarjev. K temu mu je treba samih sebe darovanih mašnikov in pa pomočkov za to napravo. Družniki bodo sklep storili, da smerti v tem apostolskim poklicu ostati. Njih naj več del je odmenjen, iti v nar daljniši afrikanske kraje v misijon; nekaj pa jih bo v Evropi ostalo, da bodo z misijonarji dopisovali in za njih potrebe skrbeli. Za to pa misijonstva ne bodo čisto oprosteni, temuč se bodo doma pečali z duhovnim pastirstvom, z deli usmiljenja, n. p. z varstvom zapušenih sirot, s pridiganjem po deželi, z misijoni po vaseh in terjih itd. Že je ta družba poterjena od propa-

gandiniga zbora, in kardinal Franzoni, vodja v propagandi, je v pismu do Pruse-jškiga škofa upanje razodel, da se bodo že našli taki, ki bodo imeli serčnost, se temu poklicu vdati.

V Rimu je bilo letašnje velikonočne praznike veliko ptujcev. Pri veliki slovesni maši v Šen-Peterski cerkvi je bilo velikonočno nedeljo 25,000 do 30,000 ljudi pričujočih.

Angleško. Na angleškem je dosihmal 1 viksi škofija in 12 sufraganskih škofij, — v vsem skupaj je 944 duhovnov petrinov, 708 cerkev, 17 moških in 88 ženskih samostanov. Vlani se je število duhovnov s 15 in cerkvá z 11 pomnožilo; ravno zdaj je teki v delu 30 novih cerkev in 2 samostana. Med lanskimi spreobrnjenci sta dva imenitna doktorja, 13—14 lordov ali zlahtnikov v visokih službah kraljestva, 40 poslancov angleške spodnje zbornice, več anglikanskih duhovnov itd. Na Šotskim so 4 apost. namestniki, 135 duhovnov, 141 cerkev in 3 ženski samostani. Spreobračanja h katoliški cerkvi mogočno napredovajo na Angleškem, zlasti med protestantskimi duhovni. Ravno se je spet odpovedal zmoti bivši pastir v Godáilee-u, G. A. Goldham, in je zamenjal svojo bogato duhovnijo s pravo vero. Protestanske predmestne cerkve se čezdalje bolj spraznujejo, in pridigarji, ko vidijo, da noče poslušavcev v cerkev biti, hodijo v gostarije, verte, kerčme in skušajo tamkej pri poliču poslušavcev dobiti. Viditi je celo njih pastirje, ki si dajo orgelce za seboj nositi, da bi si pomagali s pomočki, ktere sami zaveržejo. — Katoliško duhovstvo pa je zraven tega mirno, in tistim, ki vprašajo za svet, če je sprehod ali nedolžin kratkočas v nedeljo pripušén, z dobrotnim in pobožnim svetam naproti pridejo. Anglikanci so namreč v tem nezmerno ostri in terdi: „Nasproti pa nisim nikoli nikjer tako pobožniga posvečevanja nedelje vidil, kakor pri katoličanih v Londnu“, piše neki dopisovavec. Tudi se ne prederzne noben katoličan ostri-ga 40danskiga posta prelomiti, razun hude bolezni. Bogati in ubožni se zderže tačas z nar veči vestnostjo celo vina, ola in vseh močnih pijač. Katoliške cerkve ne morejo več velikiga števila vernikov obsegati. (Wien. Kchztg.)

Na Malti je 40 angleških vojakov v katoliško cerkev prestopilo, ravno tako tudi več imenitnih protestantov, in 10. sveč. tudi 1 jud in 1 turk. (Morning Chron.)

Jeruzalem. V grudnu l. l. je bil prišel neki zdravnik Thevenin s svojo ženo in Sletnim sinčkam v Jeruzalem, ne le na Božjo pot, temuč de se je dal v frančiškanski red sprejeti. Zmed njegovih 5 otrok jih je že več v duhovne rede sprejetih, in njegova žena se je potem podala k salezijankam na Francosko.

Mili darovi.

Za misijon gosp. Olivieri-ta.

Duhoven 1 gld. — Jožef zamurček (iz lastniga nagiba) 30 krajc. — Dva d. dobrotnika 1 gold. 20 krajc.

Za misijon gosp. Knobleher-ja.

J. K. z. 30 krajcarjev. —

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. C. v B: Prejeli in vse opravili. — G. Pr. š: Prosimo v dopisih vselej ime; sicer se ne vé, kako in kaj? Dopisi za Danico morajo kako duhovno stran imeti. —

Duhovske zadeve.

V ljubljanski škofiji. Gosp. Jož. Lužan, beneficiat v Olševku, in gosp. Greg. Keršic, vpokojeni duhovni pomočnik v Radomljah, sta umerla; prvi 9., drugi 10. t. m. Tudi bogoslovec gosp. Šlegel, je doma v Terzicu umerl. R. l. P.!